

Václava Molcarová

HORKÁ PŮDA

36

ve spolupráci Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

36
HORKÁ PŮDA

Václava Molcarová
PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Stanislav Juhaňák – TRITON

Copyright © Václava Molcarová, Zuzana Lipovská, 2016

Cover Art © Petr Vyoral, 2016

Design © Jan Doležálek, 2016

Edition © 2016

All rights are reserved

ISBN 978-80-7387-957-0

Pozorovatel, hlášení 6:

John F. Kovář získal další důkazy o tom, že se o jeho nový domovský svět již dříve zajímala Agentura více, než je běžné (hlídané skladiště). Zatím netuší proč a zdá se, že tuto stopu ani nesleduje. Vzhledem k tomu, že nikdy nebyl cvičen a nepracoval jako agent rezident, zanechává za sebou poměrně výraznou stopu a udělal si množství nepřátel z obchodních i zločineckých kruhů. Během své soukromé expedice na sever (Aljaška) si tuto skutečnost uvědomil a s razancí sobě vlastní jeden zdroj nebezpečí eliminoval. Je pravděpodobné, že se situace bude opakovat. Podle náznaků existuje hluboce ukryté povědomí o existenci průchodů mezi světy a zdá se, že tyto průchody byly využívány už před příchodem JFK.

O stavu doktora von Wondera nejsou žádné další informace.

Budu dál pozorovat. A budu se snažit vyvarovat vlastních závěrů. Je tak těžké být nezúčastněný.

Věděl, že umírá. Při nádechu mu v plicích vzplál oheň a každý výdech rozpoutal bouři bolesti ve spáncích. Zničehonic se mu před očima roztočila rudá kola a následně mu vytryskly slzy. Už neměl sílu ani sprostě nadávat. Přes rozpraskané rty se prodralo pouze občasné zasténání. Podrazili ho! Zkurveně!

Plazil se potmě bahnitým břehem řeky a občas sjel do mělkého řečiště. Krvavá stopa za ním přitahovala aligátory. Ve slabém svitu měsíce poznal nezaměnitelné obrysy jejich těl. Největší z ještěrů jej pomalu následoval vodou, další dva se drželi v povzdálí. Muž se namáhavě zapřel o levý loket, otočil se a zchromlou pravačkou namířil zbraň. Ať už za to mohl vztek, zoufalství nebo nenávist, trefil se napoprvé. Z hlavy nejbližšího predátora vystříkl gejzír krve. Výstřel vyplašil ptáky ve větvích stromů a donutil ostatní aligátory zajet pod hladinu. Střelec se zaúpěním bezvládně padl zpět do blátivého lože.

* * *

Neal Rush si shrnul z čela zpocené vlasy a křečovitě se snažil nedýchat nahlas. Získal před pronásledovateli nepatrný náskok, ale místo aby jej využil k bezhlavému útěku, skrčil se za skupinou zakrslých mangrovníků a očima propátrával bažinatý úsek před sebou. Košile mokrá potem a všudypřítomnou vlhkostí se mu lepila na tělo a z promáčených bot ho záblý nohy.

Nevěřicně zakroutil hlavou – jak se vůbec dostal do takových problémů?

Ještě včera vedl spokojený život synka z bohaté rodiny, jehož čeká úspěch a svatba s dcerou otcova obchodního partnera. Ještě

před pár hodinami se bavil na luxusní výletní lodi nedaleko břehu Pontchatrainského jezera s výstřední kráskou Jude, snil o cestě za dobrodružstvím a dělal si legraci z Judina obstarožního manžela. A teď jej pár drsných hochů toho dědka štválo jako zajíce. Kdo by si byl pomyslel, že to Jude hraje na dvě strany a klidně zradí svého milence, aby si zachovala vlastní klid a pohodlí?

Noční ticho rozčísł osamocený výstřel. Mladík sebou trhl. V nejhorším případě čekal od chlapů v zádech výprask. Přece by nezastřelili příslušníka jedné z nejvýznamnějších neworleanských rodin? Najednou si tím nebyl až tak jistý. Zhluboka se nadechl a do nosu ho udeřil hutný pach močálu. Stojatá voda, hni-jící kořeny zaplavených cypřišů, rozkládající se masa zeleně. Pokřik a nadávky mužů v dálce neutichaly, naopak, blížily se.

Rush se strachy nemohl pohnout z místa. Třásl se mu nohy a zvedal žaludek. Nakonec se rozhoupal k pohybu a opatrně vyrazil kupředu. Zlehka našlapoval na ostrůvky trávy v mokřadu, držel se těsně u stromů a jednou rukou se křečovitě chytal řekou ohlazených kmenů. Pískot komárů ho rozčiloval a jejich bodance pálily, ale nedovolil si ani jediné plesknutí po krev sajícím hmyzu. Potichu se ztratit, rozplynout ve tmě, to byla jeho jediná šance.

Běžel dlouho.

Konečně se za neprostupnými křovinami zjevilo světlo lampy jednoho z okrajových přístavních mol. Místo tajné obchodní schůzky, anebo kdosi netrpělivě očekává loď, která se zpozdila? Komíhavá žlutá záře každopádně výrazně zvýšila Nealovy vyhlídky na únik. Zamířil k ní. Přestal hledět pod nohy a toužebně obracel zrak ke břehu.

Chyba.

V příští vteřině zakopl o jakousi překážku a letěl přímo bradou do bahna na rozhraní mokřadu a pevné země. Když si uvědomil, na co spadl, vyjel hrůzou. Hlasitě zapískání z bažin ho informovalo o tom, že právě poskytl nepřátelům vítanou stopu.

Ještě horší bylo, že mrtvola pod jeho nohama otevřela oči a promluvila.

Neal se v panice po čtyřech hrabal pryč. Neznámý ho však chytil za nohu, zaryl mu nehty do kůže a odmítal pustit. Mladík ho

od sebe odstrkoval, škubal sebou, volnou nohou do umírajícího kopal. Muž si toho nevšímal a dál se pevně držel.

Kde jsou všichni ti aligátoři, když je člověk potřebuje, pomyslel si Neal zoufale.

Stisk ležícího muže pomalu slábl. Mladík se trochu uklidnil. Všiml si, že se mu neznámý snaží něco říct. Chlap chrčel, zvuky se jen stěží podobaly slovům. Rush se k němu musel hluboko sklonit. Neochotně naslouchal, zatímco páčil mužovy prsty ze svého lýtka. Skutečný zájem projevil, až když se neznámý s hekáním převálil na záda a odhalil průhledné pouzdro s mapou a za pasem pistoli s dlouhou hlavní. Gesto rozhodlo. Neal chtivě hmátl po zbrani.

„Ta je...“ rozplýval se nad ní. Málem zapomněl, jak moc spěchá.

Muž nesouhlasně kroutil hlavou a bradou ukazoval na mapu, ale té Rush nevěnoval pozornost. S pistolí se hned cítil silnější. Nepřipadal si jako oběť. Ještě těm parchantům v zádech ukáže, kdo je tady Neal Rush! Sobec, odpověděl si sám. Sklonil se nad zraněným. Nemusel být doktor, aby poznal, že mu není pomoci.

„Mně je vás líto, ale musím jít. Jinak mě zabijou. Přivedu pomoc, slibuju,“ milosrdná lež se jevila jako nejlepší východisko.

Umírající si odplivl krvavou slinu a přitáhl mladíka k sobě. Zadýchaným hlasem mu svěřoval pár posledních slov. Pak se zmučeně nadechl a zemřel.

Bližící se hlasy vrátily Rushe do reality. Sebral pouzdro s mapkou a překročil mrtvolu. S očekáváním potěžkal zbraň. Vážila méně a vypadala dost odlišně od těch, které kdy držel v ruce. Moc jich nebylo. Některé součástky se ale nemění. Pažba, pojistka, spoušť. Nic, co by neznal. Bludička světla na molu svítila dál. Zkontroloval počet nábojů, otřel pistoli do rukávu a vyrazil.

Nedošel daleko.

Trojice pronásledovatelů byla sehraný tým. Obklíčili ho dřív, než si toho všiml. Už měl dřevěnou lávku mola téměř na dosah, už se viděl v bryčce mířící k otcovu domu, a místo toho se ocitl v pasti. Sice ho zatím chránila tma a hradba z rozložitých olean-drů na břehu, ale bylo mu jasné, že prohrál. Muži se před ním neskryvali, věděli, že na útěku nebyl ozbrojen. Neal oběma rukama

sevrhel cizí pistoli a zkusmo namířil na chlapa vlevo, jehož siluetu ve skomírajícím svitu měsíce viděl nejlépe. Ozvalo se tiché klapnutí. Další pojistka? Na hrudníku chlápka se objevila rudá tečka.

„Co to je, sakra??“ houkl muž našťvaně.

Neal sebou leknutím trhl a vystřelil. Trefil se. Stálo při něm štěstí.

Smrt jednoho z nepřátel druhé dva rozčílila k nepříčetnosti. S ozbrojeným odporem nepočítali. Několikrát vypálili směrem, odkud vyšla rána. Neal se v té době vyděšeně tiskl k zemi, prsty zaryté do mazlavého bláta a čelisti stisknuté strachem. Proč sakra zabíjel? Teď už ho nenechají utéct živého. Nikdy.

„Jdu pro Harryho, krej mě.“

„Je po něm, kašli na to, všude tady kolem se držež aligátoři.“

„Pučil sem mu prachy, chci je zpátky.“

Opatrnější z dvojice měl pravdu, ten druhý smůlu. Nelidský je kot člověka napadeného dravým ještěrem ještě dozníval temnou nocí, když se poslední z pronásledovatelů spěšně vracel, odkud přišel. Potrestání milence šéfovy ženy mu nestálo za riskování vlastního života.

Neal Rush počkal, až dravci odplují s dvojitou kořistí, a bez ohlednutí vyběhl na molo. Nezastavil se, dokud nestál na břehu. Teprve pak se roztrásl a hystericky rozesmál. Vyvázl z pořádného nebezpečí. Nemluvě o aligátorech. Dnešní večer, to bylo znamení. Změna je život.

Už pro něj není návratu. Zabil.

Vodopád myšlenek o vině, soudu a potrestání přerušilo bolestivé překvapení. Cizí pistole se rozpálila nesnesitelným žářem a způsobila mu na dlani hluboké popáleniny. Vyjekl a odhodil pokroucené zbytky kovu na zem. Přes puchýře nemohl sevřít pěst, chvíli jen stál a potlačoval slzy a chuť řvát nahlas bolestí. Podezíravě kouknul na mapu, ale složené listy ani desky nevykázaly nic podezřelého.

Nakonec se donutil k chůzi. Mapu v průhledné bláně celou cestu domů držel v natažené ruce co nejdál od těla. Až při vstupu na nádvoří otcova domu obal naráz seschnul a v malých vložkách se tiše snášel k zemi. Mapa však zůstala nepochopitelnou zkázkou nedotčená.

* * *

Giuseppe Garibaldi byl muž na svém místě. Dal včas sbohem nejistému podnikání se svými soukmenovci, vedenými tím neschopným capiregime Petroniem, a vyměnil přepravu ženských otroků za pozici v ochrance jednoho z nejbohatších mužů v New Orleans. Ital rychle střílel, ještě rychleji se rozhodoval a nejrychleji ze všech strážců Henriho Cadella se přizpůsoboval novým podmínkám. Bezskrupulózní obchodník jej neustanovil velitelem pro jeho schopnost zabíjet ani kvůli loajalitě, která se rozuměla samo sebou, ale pro Garibaldiho urputnost, s jakou dokázal jakýkoli rozkaz dotáhnout až do konce.

Ale každý občas udělá chybu.

Světlovlasého mladíka na hřebci velmi žádané temně měděné barvy zahlédl Garibaldi, už když přijíždějící překročil hranici mezi plantážemi a rozlehlým dubovým hájem. První hlídka jezdce nestavěla, takže jej znali. Asi se jedná o synáčka některého z bohatých starousedlíků, pomyslel si Ital. Stupido! Tyhle typy nesnášel, změkčilé panáky v drahých šatech, kteří by sami netrefili nožem ani kmen vzrostlého topolu, zatímco on si musel vždy své postavení tvrdě vydobýt. Za normálních okolností by kluka zkontroloval a vpustil za Cadellem, ale dnes ne. Předevčírem musel dokazovat své postavení velitele podobnému hejskovi a po události mu zbyla trpká pachuč v ústech. A především chuť vybít si zlost, jedno na kom.

Neala Rushe, jak se mu jezdec představil, vyslechl na půl ucha a přezíravě jej vykázal ze soukromých pozemků Henriho Cadella. Marně jej mladík přesvědčoval, že má k prodeji vzácnou mapu Austrálie, a chlubil se přátelstvím svého otce s majitelem zdejších plantáží. Tím spíš podnítil Italovu nevraživost. Garibaldi mu přímo cukala ruka a přál si, aby mu mladík dal příležitost tasit zbraň. Ale Rush se posléze schlíple otočil a vrátil se, odkud přišel.

Pocit zadostiučinění nevydržel Italovi dlouho. Jen tak dlouho, než se o incidentu doslechl jeho zaměstnavatel.

Tatam byla dřívější Cadellova bezmocnost vyvolaná nevyléčitelnou chorobou, teď tu soptil hněvem energický muž v plné síle,

který si byl dokonale vědom své moci. Nedokázal přenést přes srdce, že nebýt Garibaldiho paličatosti, mohl už reprodukci australské krajiny držet v rukou a zjišťovat, jaké skrývá poklady. Označení nevytěžených nalezišť zlata? Bohatá ložiska jiných kovů? Anebo dokonce – a v tu chvíli jej příjemně zamrazilo v zádech – potvrzení o pravosti tajemné brány, na jejíž existenci ukazovaly záznamy jeho skotského děda, kapitána W. F. Cadella?

Vznětlivého Itala potrestal plantážník snížením žoldu a dočasnou prací hlídače při transportu otroků na trh. Počítal, že manifestace práva silnějšího se mu vyplatí. Až pošle Garibaldiho napravit, co spáchal, odmění se mu strážce nejvyšším možným úsilím.

„Nejste jediný, kdo má o mapu zájem,“ potvrdil Cadellovi podezření jeho kontakt, malý snědý muž s podivným přízvukem, se kterým až dosud výhodně obchodoval. Jejich spolupráce začala obchodem s léčivy, ale nyní se oba specializovali na drogy s různorodým využitím.

„Zvyšujete cenu?“ zavrčel obchodník. Pochopil, že cestovatelé mezi světy to hrají na všechny strany.

„Jen monitoruji poptávku. Nic osobního, jen byznys. O kartografický plánek stojí jisté obchodní a politické skupiny.“

„Politika,“ ohrnul Henri Cadell opovržlivě rty. Podaným informacím úplně nerozuměl, ale nemínil to dát najevo. „A to neumíte ohlídat ani vlastního posla?“

„Každý kurýr riskuje život. Proto jsou naše služby tak drahé.“ Muž zaklonil hlavu, v očích mu jen hrálo, a bezostyšně se zasmál.

* * *

Anette Hornbullová se na ranního návštěvníka, který netrpělivě přešlapoval u dveří, profesionálně usmála. Mladík jí vysekl tradiční pozdrav muže z vyšších kruhů. Získal si tím nepatrně víc zájmu.

„Zastupujete společnost pana Duranda, madam?“

„Jsem obchodní ředitelkou, firmu vlastní společníci Durand a Smith. Ale to vy jistě dobře víte, pane... Rushi, nepletu se? Váš otec podniká v obuvnictví, mám pravdu?“

„No, ano,“ zakoktal se Neal a podvědomě stočil pohled na své výstřední boty. Zastyděl se, skoro začervenel, za trapný titul „obuvník“. Jak obyčejné a nudné zaměstnání. Naštěstí jeho čeká zcela jiná budoucnost a její začátek se odvine právě od prodeje drahocenné mapy této všímavé dámě. A nejen pozorné a pohledné, též s dobrým vkusem, její jemné střevíce z barvené aligátoří kůže se nedaly přehlédnout. Neal odjakživa posuzoval lidi podle bot. Usmál se na Anette a kývnul: „Rád bych si s vašimi obchodními partnery promluvil o jisté transakci.“

Celé vyjednávání trvalo snad půl dne. Nejvíce času zabralo Nealovi čekání na Johna Smithe, který se z pracovní schůzky se zástupci horského indiánského kmene vrátil až v pozdním odpoledni. Jestliže madam Hornbullová projevila zdrženlivý zájem a elegán Durand, vlastník marnivě drahých polobotek vysokého lesku, větší než malou porci zvědavosti, tak nevyzpytatelný Smith nedal při seznámení s nabízeným předmětem najevo jakékoli emoce.

Smith se pod záminkou kontroly pravosti papíru a typu zakreslených značek odebral s mapou k oknu. Zády ke všem ji dlouze studoval. Na to, jak bytelné a od pohledu těžké boty nosil, se pohyboval velmi tiše. Neal zvědavě přemýšlel nad použitým typem podrážky. A pak sám sebe okřikl – jde mu o život, minimálně o život na svobodě, a zase si všímá, v čem kdo chodí! Musí s tím přestat. Navíc mu neušel znepokojený pohled, který si Smithovi partneři mezi sebou vyměnili. Přemítal, zda je to dobré nebo špatné znamení. Vědí něco o tom, jak ji získal? Nebo o událostech v bažinách? Zaryl si nehty do dlaně, aby zastavil zběsilý cval myšlenek.

„Mapa má cenu pouze jako sběratelský artefakt, zanesené kartografické značky nelze využít bez... zkrátka, v této chvíli nemají valný význam. Ale určitě je pravá,“ oznámil všem J. F. Smith svůj verdikt, „tak pravá, jak jen může být, když uvážím, jaké typy koordinát obsahuje.“

Smith chtěl evidentně pokračovat ve vysvětlování, ale něco ho zastavilo. Jako by další slova neměla smysl. Obrátil se na Duranda s návrhem sumy na vykoupení mapy.

V okamžiku, kdy se za ním zavřely dveře sídla firmy Durand a spol., si Neal oddechl. Dobře, že se vyhnul nepříjemnému dohadování s Cadellem. Ten by jistě při nejbližší příležitosti vyzradil transakci jeho otci. Ze společníků firmy Durand neměl Rush taky úplně dobrý dojem, ale cílem nebylo se s nimi spřátelit, jen uzavřít obchod, a to se povedlo. Šek schovaný v kapse mu dával zapomenout na proradnou Jude, nedávnou štvanici i mrtvé uprostřed mississippského mokřadu.

Jeho plány se mu přímo zhmotňovaly před očima. Svoboda. Útěk od pomsty za mrtvé, od soudu i útrap vězení. A v neposlední řadě i od života poslušného syna. Splnila se mu dávná touha po dobrodružství, i když si jej původně představoval jinak.

Získání mapy spustilo lavinu událostí. Není cesty zpět. Díky mapě prst osudu ukázal na Austrálii.

* * *

John odmávl jednou rukou Durandovu starostlivost a současně neskrývanou zvědavost. Na druhou stranu musel obdivovat Anette. Viděl jí to na očích. Poznala, jak ho objev neobvyklé mapy zasáhl. Ale nevyzvídala, čekala, až sám udělá první krok. *Věří mi, hodná holka. Žena. Cizí žena.* V myšlenkách se raději vrátil k předmětu obchodu.

„Jedná se o druh speciální vojenské mapy,“ poučil ostatní. „Kromě běžných kartografických údajů, jako jsou objekty, hranice, komunikace, reliéf a základní letecké údaje, obsahuje i síť navigačních a geodetických bodů, včetně izochar odklonu magnetické střílky a s tím souvisejících lokálních anomálií. A to vše ve středu Austrálie, v nehostinném polopouštním území.“

Za jiných okolností by se bavil nechápavým výrazem dvojice před sebou, ale ne dnes.

Jenže k čemu jsou mi údaje s GPS souřadnicemi bez možnosti získat údaje ze stacionárních družic na oběžné dráze? Správně, k ničemu. A navíc ten nesrozumitelný shluk teček ve středu mapy – co ten má znamenat? Doplnil jej snad kurýr?

Záhadou bylo, jak Rush k mapě přišel. Kovář mu ani na vteřinu nevěřil historku o náhodné výměně saka po bujarém večírku na

proslulé výletní plachetnici a následném nálezů mapky v kapse cizího oděvu. Zatím však nechtěl na zjevnou lež společníky upozorňovat. Nabízely se jiné možnosti. Popovídat si s Rushem o samotě. S puškou nedbale položenou nadosah.

* * *

Henri Cadell se ve svém přísně střeženém domě cítil v bezpečí, ale přesto se toho večera zamkl v pracovně a pečlivě zatáhl sametové závěsy. Z truhlice uschované za falešnou stěnou knihovny vyjmul dokument zabalený ve voskovaném papíru a rozložil jej na stůl. *Terra australis – terra nullius*, stálo v záhlaví.

Snad postě zkoumal zakreslené symboly a ukazováčkem přejížděl po modré čáře řeky Murray až k okraji papíru. Tam se rozmachoval podpis jeho děda, Williama Francise Cadella. Muž s hodností kapitána, stavitel lodí a námořník působil jako průkopník paroplavby na Amazonce. Posléze své aktivity přesunul k protiňocům, kde se pokoušel provozovat na řece Murray parní dopravu. Nepříliš úspěšně. Vyprahlost území, obrovské vzdálenosti mezi obchodníky a neustálý boj s byrokracií zapříčinily krach jeho podnikání. Než zemřel na velrybářské lodi poblíž Nové Guineje, poslal jedinému potomku své dcery vzácnou mapu a pár listů poznámek. Svědectví o životě ve vzdálené zemi.

Vnuk čínorodého kapitána právě v soukromí své malé pevnosti uvažoval, nakolik jsou staré kartografické údaje totožné s těmi na mapě mladého Rushe, jejíž získání Garibaldi svou zbrklostí překazil. Když schovával letitý tisk zpět do bezpečí, cítil v sobě přívál energie, jaký už dlouho nepoznal. Shoda náhod a obchodní prozíravosti, které vedly k získání léku na Parkinsonovu nemoc, se teprve nyní geniálně propojily. Ve svém věku měl právě dost sil, vlivu i bohatství, aby uskutečnil plány svého předka. A co víc – dychtil tajemství brány nejen odhalit, ale také patřičně využít.

Ovšem nejdřív je nutno získat tu novou mapu. Okamžitě si vzpomněl na Garibaldiho. Pro tuhle akci to byl muž na svém místě. Ale pro všechny případy si Cadell ponechal ještě jedno želízko v ohni. Hru pokaždé nevyhrává útok.

Rukou, která se dnes chvěla očekáváním a nikoli třaslavou obrnou, si podal ze zásuvky psací potřeby. Dotyk luxusního dopisního papíru patřil k jeho tajným požítkům. Skoro nerad použil jeden ze signovaných listů pro napsání důležité zprávy.

* * *

Garibaldi trpěl. V ulicích města se tetelil horký vzduch nasycený vlhkem a specifickým pachem. Nehybně stojící muž si vzteky hryzal svůj pěstěný knírek, aby nevnímal pot stékající mu všude po těle. Čekal. A trpělivost nepatřila zrovna mezi jeho ctnosti.

„Právě přešel hranici starého města,“ pronesl k němu hubeňour se shrbenými rameny a zanícenýma očima. Mžoural proti slunci a ze všech sil se snažil Italovi zavděčit. Měl pro to spousty důvodů. Život žebráka v New Orleans stál na chatrných základech, kolem kterých stále číhali aligátoři. Občas v lidské podobě. „Na Bourbonské se stavil napít v jednom lokále, ale kromě barmana s nikým nemluvil. Teď míří ke kanálu. Předběhnul jsem ho, to se ví.“

Garibaldi vylovil z kapsy minci a rukou odehnal otrhance jako dotěrný hmyz. Výhled mu na okamžik zaclonila dvojice kreolek ve vzdušných šatech. Zamračil se. Svědci mu překáželi. A ženy obzvláště. Počkal, až přejdou, a upřel zrak původním směrem. Čekal. V nejbližším okolí měl rozestavěné dvě hlídky. Neproklouzne jim ani myš. Natož Neal Rush.

Správný odhad.

Mladíka s původně sebevědomým výrazem překvapil na konci zchátralého podloubí. Situace se vyvíjela k Italově spokojenosti. Rush před hlavní revolveru couvnul do stínu a chabý pokus o útěk podruhé nezopakoval.

„Opět se setkáváme,“ považoval Ital za vhodné připomenout nedávné okolnosti, aby byla od počátku jasná pravidla. „A dnes chci tu mapu. Cena se stanoví podle toho, jak si ceníš vlastního života.“ Přeháněl. Cadell by mu nedovolil kluka bezdůvodně zabít.

„Jdete pozdě,“ ušklíbl se Neal a do tváře se mu vrátila sebejistota, „prodal jsem ji jinému zájemci.“

„Jméno?“

„Neřeknu. Obchodní taje...“ výsměšný tón slov záhy přešel v šepot, neboť Garibaldi k němu přiskočil a přirazil ho ke zdi.

„Du... Durand. Au! Ti lo... loďaři ji mají... pusťte, nebo...“

„Stupido. Nebo co?“ neodpustil si Garibaldi, zatímco si v hlavě opakoval jméno firmy, dokud si nevzpomněl. Durand a ten druhý, nebezpečný chlap s hloupým jménem. To se Cadellovi nebude líbit. „Ukradl jsi mapu fotříkovi, přiznej se.“

„Zlomíte mi ruku,“ hekal Rush, „našel jsem ji. Náhodou.“

„Předtím nebo potom, co tě málem zpráskal manžel tvé milenky?“

„Cože?“ Neal se teprve teď leknul. Kdo všechno o incidentu ví? Musím za každou cenu pryč, běželo mu hlavou, než mě dožene Judin muž, vlastní otec nebo chamtivý Cadell.

„Na lodi, v kapse vyměněného saka,“ když lhát, tak pořád na stejnou notu.

„Nevěřím ti, obuvníku,“ Garibaldi dobře věděl, kde ranit.

„Chyba.“

Neal se zprudka nadechl, jako pokaždé, jakmile ho někdo popíchl druhem rodinného podnikání, ale tentokrát si urážlivou odpověď odpustil. Ruka, kterou mu Ital konečně uvolnil ze sevření, nepříjemně brněla a on si trpce uvědomoval, že proti veliteli Cadellových strážů nemá fyzicky žádnou šanci. Škoda té zničené pistole, s tou by mu ukázal!

„Ciao all'inferno,“ rozloučil se Ital mnohovýznamně.

Nikdo mu neodpověděl. Rush mu nehybně zíral na nohy, napůl vyděšeně, napůl vzteky. Vyleštěné střevíce z hadiny. A pak že boty neřeknou o člověku všechno. Takové si neobuje nikdo jiný než zmije v lidské podobě.

* * *

Alastair Durand počkal, až za Anette zaklapnou dveře kanceláře, a obrátil se na Johna:

„Máš něco v plánu, to já poznám.“

„Zapomínám, že jsi odborník na lidské pohnutky. Tobě nic neujde, co?“

„Jen se posmívej. Povíme si to, až budeš v průšvihů. Mám oči, dostala tě ta mapa.“

„Pochází z jiného světa, od technicky mnohem vyspělejší civilizace. Rush nám lhal, taková věc se neobjeví jen tak náhodou.“

„Někdo ji sem záměrně dopravil? Pro tebe? Starý přítel? Třeba v tom tvém světě přežil někdo další.“

„Ne,“ utnul John Durandovy myšlenkové pochody.

„Na Rushe jdi opatrně, je to syn místního zbohatlíka. Nevelká, ale soudržná rodina. Dole ve městě mají vlivné přátele.“

„Znáš mě, pracuju v rukavičkách,“ odlehčoval John diskusi.

„Jo, v boxerských,“ povzdechl si Durand. „Snad víš, co děláš.“

Kovář se pobaveně ušklíbl. Už to dokázal. Vzpomenout si na svůj minulý život a vzápětí uvažovat nad současnými problémy. Nebo ocenit přítelův sarkasmus. Zastrčil mapu do koženého vaku, bez kterého ven téměř nevycházel, a vydal se na lov.

Dům obuvnického magnáta našel snadno. Nacházel se v blízkosti rodinné továrny, patrové budovy z červených cihel, jejíž zdi rozdělávala obrovská okna. Asi místo klimatizace, pomyslel si Kovář. I když tak daleko, aby rozuměl úskalím výroby bot, jeho znalosti nesahaly.

Služebná tmavé pleti zavolala statného míšence v livreji připomínající uniformu, a ten Johnovi sdělil, že pán domu v tuto denní dobu nikoho nepřijímá a jeho syn nenadále odcestoval. Vyhadov ve slušném hávu. První kolo John prohrál, ale netrápil se tím. Času měl dost, nepochyboval, že Neal Rush trčí stále v New Orleans a brzy se vrátí domů.

Našel si stinný kout v předzahrádce nedaleké kavárny, jejíž majitel si zakládal na splynutí posezení s bujnou vegetací, a skrytý za ledabyle ostříhaným pichlavým keřem si objednal víno a vodu. Čekal skoro až do tmy. Teprve když ulici zahalilo přitímí, mihl se kolem kavárny spěchající stín, ve kterém John identifikoval obuvnickova syna. Kovář nestihl ani vstát.

A kruci. Na pádný rozhovor už asi nadojde.

Mladík vběhl dovnitř domu, ale vstupní dveře za sebou přivřel velmi obezřetně, aby nevydaly sebemenší zvuk. John dál neroz-

hodně postával mezi stromy předzahrádky, jako by ho něco ponoukalo: vydrž. Už několikrát mu intuice zachránila život. Čekal.

V domě se nerozsvítilo žádné světlo. Divné. Buď má mladý Rush pokoje na druhé straně, anebo se pohybuje po zhasnutém domě z určitého důvodu. Ulice města se pomalu vyprazdňovaly, horko ustupovalo večernímu chládku, jehož lákavou atmosféru rušila jen přibývajících mračna komárů. Když už chtěl Kovář své sledování vzdát, domovní dveře se otevřely podruhé. Rush s tlumkem na zádech vystoupil do noci.

Utíká?

John vstal a vyrazil mu vstříc. Zpoza stínu keře mu vkročil přímo do cesty. Počínající tma mu hrála do karet.

„Co děláte?“ vyjekl mladík. Děs v jeho tváři rychle vystřídal rozhodčení. „Smith? Dostal jste mapu, já peníze, co po mně chcete? Spěchám. Jestli mě okamžitě nepustíte, budu křičet a otcovi muži vás...“

„Blbost, plížíte se z domu jako zloděj. Nezajímá mě, před čím zdrháte, chci vědět, kde jste vzal tu mapu. Podobných jsem viděl spoustu, pochází z jiného... hodně z daleka. Takže zapomeňte na historku s výměnou saka. Nevěřím na náhody.“

„Jenom to na mě zkoušíte.“

„Možná,“ kývl Kovář a sotva postřehnutelným pohybem přitlačil hrot nože na mladíkův podbřišek. „Ale mám pádné argumenty, nebo ne?“

„Pojďme odsud a řeknu vám pravdu.“ Rush prohrál, podruhé za krátký čas, a na jeho hlase to bylo znát.

Později toho večera převyprávěl mladík Kovářovi vlastní verzi události. Po krátkém zaváhání vynechal důvod své přítomnosti v bažinách, ale připustil, že mrtvolu shodil do vod močálu. Mimoděk se přikrčil. Existuje snad spojení mezi mrtvým neznámým a neodbytným loďárem?

John se nutil do klidu. Smrt cizince ho zajímala. Jednalo se o člena pašeráckého gangu, kterému se nezdařil průchod portálem? Spojku mezi New Orleans a jinou realitou? Nebo snad o bývalého agenta? Informace o náhlém zničení neznámé pistole v Kovářovi zažehla dlouhý sled vzpomínek.

„Nezabil jsem ho,“ zdůraznil Rush.

„Jistě. Jenom neposkytl pomoc. Okradl. Shodil do bažiny. Úplný lidumil.“

„Už chápu, zapomněl jsem ho prošacovat, o to vám jde? Ujistit se, co byl zač. Já sebral jen pistoli, vy byste z něj vytřískal víc.“

„Dost!“ John měl co dělat, aby se na Rushe nevrhl. Samozřejmě, že ho zajímala mužova totožnost! Co všechno by dokázal odhalit jenom z materiálu oblečení či uniformy, ze zbroje či osobních identifikačních znaků? Tak to přece chodí, v Agentuře nebo jakékoli podobné organizaci.

Co je na tom špatného?

* * *

John probděl celou noc. Do řešení hádanky se mísily bolestivé vzpomínky. Myšlenky se proplétaly, mýjely a vzdorovaly rozumnému vysvětlení.

Zvláštním úkazem na mapě bylo číselné pole uprostřed jedolité okrově zbarveného neprobádaného území. Strukturou odpovídalo šifrování koordinát. V Agentuře se podobné značení používalo rutinně, pokud hrozilo, že dokumenty padnou do nepovolaných rukou. Ale zobrazovala mapa vůbec portál? Měl neznámý člověk v močálech s mapou vlastní plány? Nebo to byl jen kurýr, který nese zásilku, aniž zná její obsah? Komu byl jeho vzkaz určený?

Nejspíš australským divochům. Bez podpory satelitu by jakýkoli bod, předmět nebo lokalitu uprostřed buše nenašel nikdo jiný než domorodí stopaři. Já tedy určitě ne.

Ještě než ranní slunce rozehrálo vzduch v ulicích, spěchal Kovář na rozhraní říční čtvrti a obchodního distriktu. Ze zvyku zkontroloval okolí, i když na zajištění bezpečnosti sídla přepravní společnosti zaměstnávali ochranku. Rozhlédl se. Rikvotská ulice se rychle měnila, stavební parcely přitahovaly zájem investorů.

Čekání na Anette se protáhlo. Přijela drožkou, jak se na obchodní ředitelku sluší, a pokud byla překvapena časnou přítomností Johna, nedala to najevo.

„Máš dnes hodně práce?“ začal zeširoka, když společně vešli do kanceláře.

„Podívám se. Je tu objednaná schůzka s vinařem, který chce dopravit sudy s jeho proslulým Chardonnay několika prominentním klientům proti proudu řeky. Pak mě čeká vyřízení reklamace poškozených kůží z minulé dodávky. Taky se má přijít představit nový kormidelník, prý má skvělá doporučení. A abych nezapomněla, zadala jsem výrobu reklamní cedule na kotviště našich lodí. Dnes dostanu první návrhy.“

„Neměla bys dostat přidáno?“

„Neměl bys mi prozradit, s čím jsi za mnou přišel?“

„Potřebuji tvou pomoc,“ požádal.

Na okamžik ho bodl osten smutku z té korektní zdvořilosti, která vystřídala kdysi samozřejmou blízkost.

„Schází mi nestranný pohled. Možná iracionální. Já v mapě vidím souřadnice, kóty nebo azimuty a souvislosti mi stále unikají.“

„Nezapomeň, že spoléháš na ženu, která pozná jedinou světovou stranu, a to jenom díky tomu, že se ráda dívá na západy slunce.“

„Já to s tebou risknu.“

Už když větu vypustil z úst, došel mu její dvojsmysl. Raději vybalil pečlivě schovaný předmět a rozložil jej na stůl.

Anette odpověď nekomentovala. Sklonila se nad mapou, čelo se jí nakrčilo snahou porozumět záplavě neznámých značek, čísel a symbolů. „Týká se to tvého minulého života, pořád neztrácíš naději.“ Na konci věty chyběl otazník.

Zato v Johnově hlavě právě jeden vyvstal. Od jistých dob ho nenapadlo spojovat svou existenci s tak pofiderní touhou, jakou je naděje.

„V životě jsem nepřekročila hranici Louisiany. Mám chuť říct, že Austrálie leží nekonečně daleko, ale pak si uvědomím, jak by to před tebou znělo hloupě,“ Anette pohotově mávla rukou, aby zarazila Johnovy námitky. „I když v mapě leží názvy významných míst, například Dig tree, všechno směřuje sem, do jednoho nepojmenovaného bodu. Odkudkoli se dívám, vedou mě oči do středu listiny. Ty se vyznáš ve zkratkách, já v symbolech, a když se koukneš zblízka, spatříš tady pravidelné shluky teček. Vypada-

jí jako ornamenty. Podobná znamení se používají v některých voodoo rituálech.“

„To snad ne, přece...“

„Prosím, nech mě domluvit. Podobné znaky, ne stejné. Tyhle jsem nikdy dřív nespatriła. Vzdálená shoda ukazuje spíš na podobný způsob vnímání víry. Praktikování obřadů zasvěcení. Důraz na dobré vztahy s předky.“

„Máš z toho špatný pocit?“

„Ne, to určitě ne. Ale nejsem kněžka mambo, jen pouhá obchodní ředitelka.“

Anette se usmála a odstrčila mapu od sebe. Její pomoc tu skončila. Unaveně se posadila. „Zase odjedeš, mám pravdu.“ A opět tam chyběl otazník.

„Já...“ Kovář se zatvářil dotčeně. *Já ale musím! Sloužím povinnosti, nezávisle na existenci Agentury. Potřebuji pořádný cíl života. Zachraňovat někoho jiného než sebe. Hledat něco důležitějšího než vlastní budoucnost. Je to tak těžké pochopit?* Nakonec mu došly argumenty. Stejně by je neřekl nahlas. „Vypadá to, že ano.“

Stočil mapu do pouzdra a po krátkém zaváhání ji uklidil do skryté schránky mezi tajné úpisy a kódované zprávy o pašovaném zboží. Pro Anette bylo bezpečnější, když k nim neměla přístup.

Anette slyšela klapnutí zámku, ale neotočila se. Byl tomu rád, nechtěl mít před ní tajnosti, ale o kartografický klíč ke své minulosti se nehodlal dělit ani se svými společníky. Rozloučil se mlčky. Netušil, na jak dlouho.

Pustil se do přípravy strategického plánu, doplnil zásoby, promyslel způsob dopravy a samozřejmě se ozbrojil. Jak se jednou odhodlal, neohlížel se zpět. Nález přirozeného portálu by v budoucnu mohl zamíchat kartami. Kdo ví? John si neochotně uvědomoval zjevné. Cítil i zvědavost, proč to nepřiznat. Chuť zažít další misi. Bojovat na správné straně. Nesvázaný pravidly Agentury mohl navíc jednat zcela svobodně. Řídit se vlastním názorem. Rozhodovat jen za sebe a sám nést následky. Příjemný pocit.

Nic naplat, nebyl svým založením obchodník a teď už delší dobu jen obchodoval. Dobrodružství na dalekém severu se zdálo utopené v minulosti.

Právě v této chvíli si potřeboval vyčistit hlavu. Osamocný muž a jeho loď – přesně v tomhle smyslu.

* * *

Zlé zprávy se šíří rychle. John nestihl při návratu v podvečer pořádně přirazit lodí ke břehu a už ho Hornbull za rameno tahal z paluby.

„Přepadli Anette! Asi zase ti Italové. Říkal jste, že jsme jejich gang rozbili,“ vyčetl Kovářovi na uvítanou.

„Je v pořádku?“ zareagoval okamžitě.

„Ne! Stará se o ni doktor a taky šéf Durand. Ona...“ hromotluk zmlkl, napůl zoufalstvím, napůl hněvem.

„Žije,“ doplnil John. S ulehčením kvitoval mužovo kývnutí. „Co přesně se stalo?“

„Tři maskovaní muži na ni zaútočili, když večer před odchodem sama zamykala kancelář. Překvapili ji, vyděsili! Za to je zabiju,“ pokračoval Hornbull už chladným tónem.

„Dostali se dovnitř budovy? Ukradli...“

„Sakra, Smithi, zranili Anette! Čerta záleží na zlatě!“ Silák vztekle zařval. Gestem dal povel nedaleko postávajícímu Saotimu, ať se postará o loď. Vzápětí už neurvale strkal Johna do připravené drožky. Kovář neprotestoval. Chápal mužovo rozpoložení a navíc, odpověď na svou otázku dobře tušil. Bohužel.

V Hornbullově domě stál Kovář poprvé. Nebýt rozčarování z útoku na Anette, musel by se usmát. Vše zde bylo příliš upravené a titěrné v kontrastu s rozměry pána domu. Barevné záclonky, vyřezávané židle, křehké nádoby. Ženská ruka se nezapřela. Vkušem ani uspořádáním nábytku.

Majitelka vytríbené elegance zatím ležela v posteli. Umytá od krve, rány ošetřené jódovou tinkturou a nadopovaná nízkou dávkou morfia. John se účastně vyptával doktora na její zdravotní